Ett problem.

(SAMUEL THE SEEKER)

AV UPTON SINCLAIR.

FÖRSTA KAPITLET.

I föräldrahemmet.

— Samuel, sade gamle Efraim, — söken och I skolen finna!"

Han hade skrifvit dessa ord på det lilla porträtt af Samuels mor, hvilket hängde i ett hörn af det gamla vindsrummet, som var Samuels sofrum. Och så växte Samuel upp medveten om, att äfven han var en af sökarne. Hvad han skulle söka och hvad han skulle söka det, detta var någonting ovisst — det ingick i sökandet. Gamle Efraim kunde just icke ge honom några upplysningar, ty sökarne hade dragit västerut, innan han ännu slog sig ned på sin farm; och Samuels mor hade dött mycket ung, innan hennes son haft tillfälle att inhämta mer än de första grunderna af hennes tro. Allt hvad Samuel visste var därför, att sökarne voro män och kvinnor med varm gudsfruktan, men att de hade brutit med de bestående kyrkliga samfunden, emedan de icke kunde tro på deras läror. De ansågo, att det var hvarje människas plikt att läsa Guds ord för sig själf och följa den väg, som det angaf.

Sålunda lärde gossen sig att uppfatta lifvet, icke såsom någonting stilla och fridfullt, utan såsom en äfventyrens plats. Man måste söka, oupphörligt söka; på det sättet skulle slutligen sanningens väg uppenbaras för honom. Han kunde läsa detta nit i sin mors ansikte, som vår vackert och fint äfven på det simpla porträttet; och Samuel visste ej, att det var simpelt, och han spann sina drömmar om det. Gamle Efraim brukade ibland i en skymningsstund tala om henne, och tårar smögo sig därvid utför hans kinder. Ett enda års samlefnad med henne hade varit tillräckligt att ge hans lif en alldeles ny riktning, och detta churu han varit en man öfver medelåldern, ankling med två barn. Han hade kommit som arbetsförman vid en stor skogsafverkning långt bort i bergen.

Samuel hade alltid uppfattat sin far som en gammal man; gamle Efraim hade blifvit svårt skadad af en ilsken häst och åldrades sedan hastigt. Han hade slutat upp med timmerhuggningen; det hade icke dröjt länge, förr än denna del af bergstrakten var skövlad på en skog. Nu stodo bergen kala, och befolkningen hade slagit sig på annat arbete för sin utkomst.

Samuels barndom hade varit allvarlig och sträng. Vintern inträffade tidigt i denna vildmark bland bergen, sjön isbelades och vägarna stängdes af snö, och sedan måste de lefva på hvad de kunnat förtjäna under sommaren och på det villebråd, som Dan och Adam — Samuels halfbröder — lyckades nedlägga. Men nu var allt detta ändradt och glömt, ty det fanns ett hotell vid ändan af sjön och det var godt om pengar i trakten. Det lönade icke längre mödan att bärg hö på bergssluttarna, bättre då att med de sina flytta på på vinden och hyra ut. Några af grannarna förvandlade till och med sina gamla lador till sofkyffen och annonserade i stadens tidning efter hyresgäster; och det stod icke länge på, förrän de hade allting målat och fint och nya hus och voro på god väg att få egna "hotell".

Gamle Efraim hade icke de rätta egenskaperna för att göra sin lycka på det sättet. Han var ledbruten och trög, med anlag för fetma, och såg illa på ena ögat. Samuel visste, att hyresgästerna gjorde narr af honom, äfven när de stoppade sig fulla med hans mat och drogo all möjlig nytta af honom. Det var den första bittra erfarenheten i Samuels lif, ty han visste, att hos gamle Efraim bodde ett kungligt hjärta. En gång hörde gossen honom i rummet under sitt vindsrum säga till en hyresgäst, en änka med en liten dotter, som gubben tyckte mycket om:

"Jag tror mig förstå, madam, att ni har svårt att undvara de här pengarna, ser jag hällre, att ni behåller dem själf, för jag behöfver dem inte för tillfället. Ni kan ju skicka mig dem sedan, när ni kan få det bättre ställt för er."

Detta var Efraim Prescotts sätt mot sina hyresgäster, och därför växte icke hans rikedom lika fort som hans själsstorhet.

Efraims hustru hade lärt honom att läsa bibeln. Han läste den om aftnarna och äfven på söndagarna, och om det han läste var hög poesi och tillhörde det bästa bland världslitteraturen, förstod gubben det icke. Han tog det alltsammans såsom ägande verkligt samband med sådana saker som hästhandel och mat åt hyresgäster. Han lärde äfven Samuel att uppfatta det så; och då gossen växte upp, vunno en stor försagdhet och tafatthet insteg hos honom, och de moraliska sanningar, som han läste i böckernas bok, syntes honom betyda så litet i världen omkring honom.

Förutom bibeln och hans mor fanns det ännu en stor sak, om hvilken Efraim undervisade sin son, och det var Amerika. Amerika var Samuels fädernesland, det land, där hans fäder hade dött. Det var ett land skiljande sig från alla andra, hvad det gällde att fylla en hög och underbar uppgift. Det var frihetens land. För den hade hela härar af hjältemodiga män gjutit sitt hjärtblod, och deras dröm förkroppsligades i institutioner, som voro nästan lika heliga som själfva bibeln. Samuel lärde sig hymner, som handlade om dessa saker, och han hörde stora tal om dem; hvarje 4 juli, som han kunde minnas, hade han åkt till stadens rådhus för att höra ett tal, och han blygdes aldrig därför, att han fick tårar i ögonen.

Han hade sett tårar äfven i många sommargästers ögon vid några tillfällen under lugna och fridfulla aftnar, då det föll den gamla mannen in att öppna sin själs innersta gömmor. Ty Efraim Prescott hade varit med i det stora kriget. Han hade marscherat med 17:de Pennsylvaniaregementet från Bull Run till Cold Harbour, där han hade blifvit sårad tre gånger; och hans minne var ett outtömligt förråd af modiga bedrifter och gripande taflor.

Dessa voro de element, af hvilka Samuels lif bestod; förutom dem hade han endast farmen med dess dagliga arbete och naturens prakt i ödemarken, dag och natt, vinter och sommar på bergen. Böckerna voro få. Det fanns en trasig bok, som Samuel nästan kunde utantill, om en man, som hade blifvit kastad på en obebodd ö, och hur han där lyckades lösa det svåra problemet att uppehålla sitt lif. Samuel lärde af denna bok att uppfatta lifvet såsom bestående af redbart arbete och att finna någonting spännande och romantiskt äfven i att uträtta nyttiga saker. Och så fanns där historien om en kristen och hans vandring; det var just den rätta boken för en sökare, ty de härliga framtidssynerna voro icke alltför bestämda, och den inlåt sig icke på faran af att utlofva en för tidig lycka.

Sedan, mycket längre fram, glömde någon kvar en volym af "Jordbrukets poesi", af James Whitcombe Riley, och Samuel fick nu en ny blick på lifvet. Han hade varit lycklig, men nu först insåg han det plötsligt. Han hade älskat den blå himmeln ofvanför sig, de djupa skogarna och den glänsande sjön, men nu fann han ord att beskrifva dem, och hans lifs vanligaste arbeten förklarades genom sångens prakt. Alltså kunde man mjölka kon och erfara underbara känslor och slå af gräset på ängen till takten af "I alnshöga gräset vid midsommartid".

Af hvilket allt man torde kunna gissa, att Samuel var hvad man kallar en entusiast. Han var benägen för att se sakerna i rosenrött och att tro hvad man berättade honom — i synnerhet om det var något vackert och tilltalande. Han var fallen för att ha ideal och antaga teorier. Han kunde bli kraftigt påverkad af en ny stör princip, och han kunde arbeta ifrigt på att tillämpa den. Men man må däraf icke draga den slutsatsen, att Samuel var någon narr. Tvärtom, då sakerna gingo på tok, insåg han det, och i enlighet med sin religion sökte han orsaken, sökte oförtrutet och af alla krafter. Om alla människor gjorde detsamma, skulle vår värld snart vara på helt annat sätt beskaffad.

ANDRA KAPITLET.

Familjen råkar i skojarhänder.

Sådant var Samuels lif, till dess han fyllt sjutton år, då familjen drabbades af en sorglig olycka.

Det var stadsfolket, som var skuld därtill. Det skapade välstånd på platsen, påstodo alla, men gamle Efraim beklagade icke desto mindre, att de någonsin kommit dit. De bröto ned de gamla åskådningarna, gjorde slut på gamla lefnadsvanor. Hvad tjänade det till att bryta stubbar och odla skogsmarker, då man kunde sälja löjor för en penny stycket? Och så blefvo alla männen "vägvisare" och tjänare åt stadsborna på deras sommarställen, och flickorna blefvo pigor. De buro nu finare kläder och talade lifligare, men de voro äfven mera snikna och mindre oberoende. De hade till exempel lärt sig att ta emot drickspengar, och mer än en af flickorna begaf sig till staden och gick obeskrifliga och förskräckliga öden till mötes.

Dessa sommargäster hade allesammans pengar. Unga eller gamla, så flödade pengarna från dem i en oupphörlig ström. De behöfde icke plöja och skörda — de köpte hvad de behöfde; och de fördrefvo sin tid under lek, med segelbåtar och fiskredskap, bicyklar och automobiler och hvad det nu kunde vara. Hur de fingo alla dessa pengar, var svårt att tänka sig, men de kommo från staden. Från den stora hufvudstaden, till hvilken ens tankar återvände med allt lifligare intresse.

Så inträffade det ett år i augusti månad, att en man kom och gläntade litet på kunskapens dörr. Hans namn var Manning, Percival Manning, yngre delägare i firman Manning och Isaacson, bankirer och fondmäklare, med en adress, som slog familjen Prescott med häpnad och bäfvan. Det var Wall Street!

Mr Percival Manning var tjock och undersätsig och bar randiga skjortor och byxor, som framtill voro som en knifsegg; han strålade af välmåga. Han talade endast om finansiella snilledrag, genom hvilka en förmögenhet skapades på en dag. Firman Manning och Isaacson var en af de äldsta och rikaste vid gatan, påstod han; och firmans yngre delägare var förtroendeman åt några af landets allra största och mäktigaste finansmän. Stockars familjen Prescott, som aldrig hade hvarken läst om eller hört omtalas hvad man kallar bolagsjobbare!

Adam, den äldsta brodern, förde mr Manning till Indian Pond på en fisktur, och Samuel följde med och bar sakerna. Och under hela vägen talades det icke om något annat än det härliga stadslifvet. Samuel fick veta, att hans hem var en ryslig, af Gud öfvergifven plats under vintern, något hvarom han aldrig funnit ett ord i någon af de teologiska böcker han läst. Manning uttalade sin förvåning öfver att inte Adam sökte upp en plats, där en människa hade några utsikter. Därpå kastade han bort en halfrökt cigarr och började tala om teatrar och varjetéer; sedan återkom han till det outtömliga ämnet Wall street.

Han hade i dag fått intressanta underrättelser från kontoret; en mycket stor affär var nästan afslutad, den stora buteljtrusten var färdig att börja sin verksamhet. För nära ett år sedan hade gamle Henry Lockman...

— Ni har naturligtvis hört talas om honom? sade mr Manning.

Nej, Adam måste erkänna, att han aldrig hade hört talas om Lockman, den förslagna och durkdrifna gamla mångmiljonären, som i tysthet hade gått på jakt efter butelj glasbrus och nu hade fått landet i klorna på det fjorton miljoner dollars representerade "Butelj Säkerhets Bolaget". Ingen hade reda på det ännu, men snart skulle företaget vara under full segel...

— Och den gamla girigbuken kommer att förtjäna kofvan, lita på det! sade Manning fnissande.

— Det kanske kunde vara någonting att sätta in pengar i, sade Adam försiktigt.

— Jo, det vill jag lofva! svarade Manning skrattande. — Men då får man raska på.

— Känner ni till hur man ska' kunna få några aktier? lydde den andra frågan.

— Jo, säkert, svarade Manning, — det är just vår affär, det.

Och så inträffade det, att en herre från staden köpte den gamla Wyckmanska farmen, och boutredningsmännen kommo på högtidligt besök hos Efraim och lade upp tre splitter nya tusendollarssedlar och togo med sig den uppsagda inteckningen. Och gubben satt och darradé och höll i handen besparingarna under hela sitt lif och gjorde invändningar mot sina två äldsta söners ifriga planer.

"Men, Adam, det är ju spel!" sade han.

"Nej, inte det minsta!" utbrast Adam. "Det är inte mera spel än om jag köpte en häst, därför att jag visste, att det skulle bli ondt om hästar i vår. Det är affär, just så!"

"Men de där glasbruken göra ölbuteljer och viskybutelser!" utropade gubben. "Finna ni det rätt, att vi skulle förtjäna våra pengar på det sättet?"

"De tillverka alla slags flaskor", sade Adam; "inte rå de för hvad flaskorna användas till."

"Dessutom", framkastade Dan med mästerlig diplomati, "kommer det ju att göra buteljerna dyrare och därigenom svårare att få."

"Det har förlorats rikedomar vid Wall Street", sade fadern. "Inte kan vi veta hur det är med den här saken."

"Men nu ha vi ett godt tillfälle att sätta oss in i den", sade Adam. "Ett sånt tillfälle förekommer inte två gånger i en människas lif."

"Läs det här cirkuläret!" tillade Dan. "Om vi låta ett sånt tillfälle gå oss ur händerna, vore vi värda att få bryta af oss ryggen med att gå och rensa majs under hela vår återstående lifstid."

Detta var det skäl man anförde. Gamle Efraim hade aldrig tänkt på någon bruten rygg i samband med att rensa majs. Men här var den stora fjorton miljoners buteljtrusten med egendom, påstods det, till tjugufem miljoners värde och kontroll öfver en af landets största industrier — och aktier, som kanske lätt nog kunde springa upp till hundrafemtio dollars på en enda vecka!

"Gossar", sade gubben dystert, "det blir inte jag, som ger ut pengarna. Jag vill inte stå i vägen för er. Och om ni ä' så hågade för saken..."

"Ja, det ä' vi!" utbrast Adam.

"Hvad säger du, Samuel?" frågade fadern.

Jag vet inte hvad jag ska' säga", svarade Samuel. "Jag tycker, att tretusen dollars är en stor summa pengar. Och jag kan inte inse, att vi behöfva mera."

"Tänker du stå i vägen för oss?" frågade Adam.

"Nej, jag tänker inte stå i vägen", svarade Samuel.

Och så var saken afgjord. När de kommo för att ge sin order, gjorde man dem ett egendomligt förslag: de behöfde icke, tycktes det, ebtala hela aktierna, de kunde, om de så önskade, köpa endast deras värdestegring. Och verkan af detta märkliga påhitt skulle bli, att de skulle förtjäna tio gånger mera än hvad de beräknat! Onödigt därför att säga, att de köpte på detta sätt.

Och de skaffade sig en daglig tidning och läste under den största spänning om huru Butelj Säkerhets Bolagets aktier stego från sextiotre och en åttondel till sextiofyra och en fjärdedel. Och så, sent en afton, kom gamle Hirom John, handlanden på platsen, med ett telegram från Manning och Isaacson, som meddelade dem, att de måste betala in mera kapital i "kursskillnad", ty Butelj Säkerhets Bolagets aktier stodo nu till femtiosex och fem åttondelar. De sutto uppe hela natten och öfverlade om, hvad detta kunde betyda, och sökte förjaga de hemska spöken de sågo. Dagen därpå begaf Adam sig i väg till staden för att ta närmare reda på saken; men han mötte landtbrefbäraren och vände om hem med ett bref från mäklarna, hvari de till sin stora ledsnad meddelade, att de måst sälja aktierna, som nu stodo lägre än femtio. I tidningen funno de en notis, som förklarade olyckan: gamle Henry Lockman hade dött plötsligt, på höjden af sin lysande merkantila bana, och börsjobbarna hade genast varit framme och drifvit ned priset på Butelj Säkerhets Bolagets aktier.

De tretusen dollars voro således borta. De behöfde tre dagar för att riktigt förstå det; det var till den grad otroligt, att de måste skrifva till mäklarna, från hvilka de erhöllo ännu ett bref, hvari dessa gåfvo svart på hvitt på att det icke fanns så mycket som en dollar kvar af deras pengar, så att något missförstånd om den saken icke längre kunde komma i fråga. Adam rasade och svor som en galning, och Dan bedyrade ursinnigt, att han skulle gå till staden och ta lifvet af Manning. Hvad gamle Efraim angår, skref han ett bref, uttryckande den djupaste sorg och på samma gång den strängaste förkastelsedom, på hvilket mr Manning svarade med kall artighet och förklarade, att han icke hade att göra med saken, att han var mäklare och hade köpt enligt order samt att han icke kunnat förutse Lockmans död. "Ni tordé komma ihåg", skref han, "att jag varnade er för marknadens osäkerhet och för den risk ni iklädde er." Efraim kunde icke erinra sig någonting i den vägen, men däremot insåg han fullkomligt väl, att ingenting kunde vinnas genom att säga detta.

(Forts.)

ORDET FRITT.

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumeranter äro välkomna att yttra sig i denna afdelning. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skrif endast på en sida af papperet och med bläck. 2 Skrif så tydligt, kortfattadt och på sak gående som möjligt. 3. Undvik hätska utfall mot olika tänkande. 4. Anonyma uppsatser publiceras ej. — Red.

UR ETT BREF.

...Jag har haft eder tidning snart i fyra års tid. Den är en treflig och bra tidning.

August Olson.
Vanguard, Sask.

FRÅN RED DEER, ALTA.

Ärade red.!

Konung Alkohol är dödad i Alberta. Hans general Goliat vardt besegrad med en öfvermakt af 20,000 röster. Hans underofficerare, som haft en stor förtjänst i en 4 månaders tid, blefvo förskräckta, då de fick höra, att deras arbete var fåfängt. I Red Deer gåfvos 349 röster för Liquor act. Det härliga Albertas solsken har uppvärmt de i vilda västern förströdda nordens vikingar så att de kastat sin rost rätt. De ha nästan alla röstat för Liquor act den 21 juli. Nästa år få vi, om vi lefva, ställa till en begrafning öfver hela Alberta, för efter den dagen får inga salooner mera öppnas. Ja, det har gått fort med nykterhetsarbetet i denna provins. Det var 14 år sedan vi började arbeta för saken här. Det är ledsamt att se gamla Sverige på efterkälken. Det är 35 år sedan goodtemplarorden började arbeta där, men ännu utan resultat.

Vänligen,
E. P. Cronqvist.

TILLL MR. RUDOLF EINHARDT.

Jag har med stort intresse följt med edra inlägg i denna tidning. Jag har beundrat edra välskrifna artiklar, hvilka vittna om en grundlig sakkännedom. Det lediga sätt ni använder för att uttrycka eder vittnar om att ni är en man med bergfasta principer baserade på verkliga historiska fakta. Jag ämnar ej uttala mig hvarken för eller emot edra argument. Jag endast ville råda eder att vara litet mera varsam.

Den sak som ni skrifver om är en omtålig sådan under närvarande förhållanden. En polemik om saken ifråga kan sätta eder såväl som denna tidning i en tämligen obehaglig belägenhet. Någonting sådant kan äfven draga en storm af hat och ovilja öfver de tusentals landsmän som f. n. befinner sig i Canada. Jag vet hvad jag säger, och råder eder att i edert eget, denna tidnings och våra landsmäns intresse att lämna Lusitania-affären tills mera gynnsamma tider inträffa. Den människoslaktning som f. n. pågår kan väl ej räcka i evig tid.

Jag uttalar på förhand den förhoppningen att ni förstår mig rätt, så att något meningsutbyte oss emellan ej behöfver komma i fråga.

Högaktningsfullt,
Helmer Johnson.

I MILITARISMENS SKUGGA.

Som af meddelanden i olika tidningar framgår, så har det händt ganska ofta på senare tid att den svenskamerikanska posten blifvit genomsnokad på vägen. Något som hos en stor del, så väl svenskar som amerikaner, väckt både förvåning och harm, och nog kan det vara anledning till att harmas öfver dylika tilltag, men något att förvånas öfver är det då icke. Ty alla läga handlingar äro naturligtvis tillåtna under det närvarande blodssystemet, och man kan väl icke begära att bref hemligheten skall respekteras när människolif icke respekteras, och då folken kunnat så vilseledas, att de tro sig fylla en helig plikt med att slå ihjäl hvarandra, bedjande till Gud, icke om förlåtelse för sina hemska mordgärningar, utan om kraft att kunna slå ihjäl ännu fler, på det att garnarnes behof af färskt människokött må varda fylldt, hvilket kallas att rädda kulturen!

Dagar torde dock varda kommande då de slagnes vilda förbannelser, blandade med fortviflade ånkors och faderlösa barns jämmer öfverröstar bönerna och sångerna till krigets lof, och då torde det bli allt annat än fröjdefullt för dem som sitta på folkens härskarsäten och hvars ledstjärna vid statsskeppets styrande endast varit begäret att härska.

E. A. Nylund.

FRÅN BUFORD, ALTA.

En svensk-amerikansk tidning framnäller nödvändigheten för England att införa allmän värnplikt. Om de europeiska makterna skall fortsätta i sin djäfvulska dyrkan för krig, kan detta synas behöfligt. Men för England är en sådan sak nästan outförbar. Folket inom det stora riket äro vant vid för stor frihet att kunna återgå till Europas militärsystem. Kan folket i Europa ej inse sin dårskap? Kejsar Wilhelm har uppfostrat sitt folk till att kunna gå åstad och mörda, och han gör sig intet samvete öfver, hur många af hans fiender, som gå åt. Men det tyska folket kan ju inse, att hans system har en motsvarighet. Han har mördat miljoner af det tyska folket. Tyska folket bör vakna. Mitt eget fäderneslands konung har ledt det svenska folket till bilan. Det är bara att trycka på knappen, så forsar det blod åt jorden. Kan en mera själfvisk och djäfvulsk ledning införas i världen än Europas militärsystem?

Hunden går åter till sin spya, och svinet som tvagit sig, går åter att vältra sig i träcken. Skola vi, som har flytt undan det europeiska systemet, återgå till detta? Bort det! Låt den engelsktalande civila rasen fortsätta den civilla principen, så skall den till sist triumfera öfver militarismen. Man talar om blodsband, men om detta ej var för oss stort nog att hålla oss där, må vi ej nu bli förrädare mot våra frihetsprinciper. Europa har utplånat den civilla människorasen. En del ha utvandrat och en del ha med våld brakts under det militära väldet. Och nu sträcka de sin blodbestänkta tunga efter de civilla på denna sidan hafvet. Hvad hänsyn ta de till det obeväpnade folket, som kommer inom deras räckhåll? Blod, blod! ropar deras strupe. Europas militär är en huggorm, som ej bör öfverföras och förgifta den amerikanska kontinenten. Var på vakt mot dess intriger och sök att behålla den civilla människan med sina demokratiska principer. Låt ej partikänslor gå öfver principer.

K. R. Jonson.

FRÅN EDMONTON, ALTA.

Den 26 juli, 1915.

Alberta är ej längre "the wild West". Nej, Alberta har nu slagit ett rekord i civilisationens tjänst. Få åro de provinser i gamla eller nya världen, som kunna uppvisa ett så lysande resultat i en "Prohibition campagn". Och då vi veta att rusdryckstrafiken är en af de största hindren för släktets framåtskridande på alla områden, så må det soliga Alberta skatta sig lyckligt veta det den 30 juni 1916 alla rusdryckstrafikens förpestade muddhålor äro torrlagda. Och vi hoppas att alla provinser, som ännu är tryckta under samma börda, snart skola följa exemplet. En splendid armé var organiserad att utföra arbetet i Alberta. Här var ej jude eller grek, alla arbetade hand i hand med detta stora mål i sikte: "Alberta dry". Här var inget politiskt parti i spelet. Konservativa och liberala, nykterhetsvänner och drinkare, präster och fritänkare, alla arbetade tillsammans med samma varma intresse. Och enda lösningen till seger mot denna starke fiende hvarhälst han uppträder på valplatsen är: Bort med alla partiuniformer, alla man i elden, förenade till en ande och en själ! Om samma kampanj skulle utföras öfver hela landet, skulle inom ett år vi ej mera finna en "wet" plats inom Canadas gränser. Man såg damer ute i striden, som stundom voro nödsakade tillbringa natten i automobilen och stundom vandra till fots i timtal i den värsta smuts och regn. Från barns och spenabarns mun hördes en bevekande vädjan: "vote for me". Från alla Albertas kvinnor hördes samma vädjan: "Vote yes". Och denna vädjan vann genklang i bröstet hos hvarje rättänkande man. Men fienden var ej håller overksam, och många äro de, som för en blodspenning ville "enlist" i kung Alkohols armé. Det är tidningar, som äro villiga sälja sig själfva, sin heder och ära för en grynvälling. Personer, som försöka förtjäna sitt lifsuppehälle med att bevisa, att svart är hvitt. Krogpartiet hade en af dessa artister importerade, och han hade ganska hårdt arbete att bevisa oss, att det är bibliskt att supa, och att det är okristligt att ruinera en mans frihet att supa, men alla bevis voro grundade på lösan sand. Efter sista debatten mellan Temperance och krogarnes ombud på Pantages teater, gafs skallande hurrarop för den förra, men den senares "cheer" försvann i ett kaos, likt ulfvarnes tjut på månen. Den store hjälten vände slokörat från valplatsen, glad att han fått priset, $5,000.00, innan han begaf sig i striden, och att han nu var redo att taga första tåget hem till sitt land igen. Det är glädjande veta, att skandinaverna gjorde en värdefull insats i kampanjen såväl i staden som på landsbygden. I Edmonton arbetade en Skandinavian Temperance League, bestående af alla föreningar från de tre skandinaviska länderna, och söndag fira de tillsammans sin jubileumsfäst öfver resultatet.

Glada Calle.

TÄNDERNE OG DERES BEHANDLING.

Populärt fremstillet af
Dr. T. G. Moxnes, Winnipeg, Man.

Artikkel 17.

Vor sidste artikkel omhandlede gjenindsættelsen af tänder, som var slaaede ut ved et ulykkestilfälde. Det er jo ikke altid tilfældet, at det gaar saa voldsomt til, man kan ogsaa være heldigere, og saaledes nöjes med at faa en tand brækket av ved tandhalsen, eller ogsaa kun faa et större eller mindre stykke af tanden knækket. Lad os saa i denna artikkel se, hvad man i et saadant tilfälde vilde gjöre. Naar patienten kommer paa kliniken, vil han eller hun som regel klage over stärke smerter, og dette er nu heller ikke saa underligt, thi idet tanden er knækket, er samtidigt nerven blevet revet over, og den blödende nervestump vil rage lidt ud af eller gaa lige i höjde med brudfladen, og man forstaar jo nok, at en saadan fritliggende nervestump ved den mindste berörring maa forvolde patienten de forfærdeligste smerter. Er hele kronen nu knækket av ved tandhalsen, og patienten har denne i ubeskadiget stand, kan man fastsätte samme krone igen, hvilket sker paa følgende maade. Först og fremmest fjärner man nervestumpen i rodkanalen, og dette kan ved hjälp av de nutildags til tandlägernes raadighed staaende bedövelsesmidler ske uten nogen som helst smerte for patienten. Man borer saa en kegleformet fordybning i den afbrækkede krone, cementerer en metalstift fast i samme, og tanden anbringes paa denne maade i roden. Som regel vil patienten ikke have fornöjelse av denne tand, thi i de fleste tilfälde vil den tabe sin naturlige farve og blive hvid, man staar sig derfor ved at faa en stifttand av porcellän. Paa samme maade, som man anbringer en afbrækket krone, kan man fastsätte et afbrækket hjärne paa en tand, men det samme gör sig gældende her, man staar sig ved at erstatte det afbrækkede enten med guld, porcellän, eller cement.

Svar til M. O.: Tandstykket maa de sende ind til mit kontor, og skal de da faa det næste dag i repareret stand.

Spörgsmaal sendes til 620½ Main Street, Winnipeg, Man.

Edmonton, Alberta.

ROBERTSON, MACDONALD & WINKLER
Harry H. Robertson, J. M. Macdonald, Gordon E. Winkler.
Telefoner 1810, 1822.
ADVOKATER, JURIDISKA OMBUD, NOTARIER ETC.
PANGAR ATT LÅNA.
Bank of British North America Bldg. Edmonton, Alta.

JACKSON BROS.
Juvelerare och diamanthandlare.
9962 Jasper Ave., E., Edmonton, Alta.
Telefon 1747.
Klockor, slipadt glas, porslin, silfversaker, konstnärliga artiklar, skrifmaterialier etc. Giftermålslicense utfärdas.
Speciell uppmärksamhet gifvas post orderkunder. Ur- och juvelreparation

DR. J. J. McDONELL
LÄKARE.
Speciell uppmärksamhet gifvas patienter utanför staden.
720 First street, Edmonton, Alta.

HUFVUDVÄRK orsakas af ansträngning af ögonen. Lämpliga glasögon borttager ansträngningen och förebygger hufvudvärk. Konsultera
MRS. C. J. MEADOWS
OPTOMETRIST
10232 Jasper Avenue, Edmonton, Alta.

Vi sälja alla sorters
FÄRSK FISK
Orders från landsbygden gifvas speciell uppmärksamhet.
SCANDINAVIAN FISH CO.
101 City Market. Ständ 3.
Edmonton, Alta.

TANDLÄKARE
DR. FRANK HUGHES
(Förut i Galt, Ont.)
Suite 10 & 11 Credit Fencier Bldg.
Telefon 2287 Edmonton, Alta.

MALCOLM M. CHARLESON
ADVOKAT.
Dominion Bldg., Edmonton, Alta.
Telefon 9207.
Det Kungl. norska vice konsulatet för Alberta.

Det betalar sig att handla med DET SKANDINAVISKA APOTEKET
Recept expedieras snabbt.
THE EAGLE PHARMACY
Hörn. Jasper Ave. och Rice St., Edmonton, Alta.
Speciell uppmärksamhet gifvas postorder.

FARMARE OCH TRÖSKARE
Vi specialisera i allmän maskinreparation.
Sänd in edra maskiner, som behöfva repareras tidigt och spar pängar.
THE BRANDON MACHINE & IMPT. WKS.

Värdefull Svensk Bok FRITT!
Hvarje man borde sända efter ett exemplar af den intressanta och lärorika Svenska Rådgifvaren
"Goda Råd"
Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrifvit speciellt för svenskar i Amerika, lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för mannen säregna sjukdomar, dessas följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v., äfvensom råd i händelse af olyckstillfällen, och borde läsas af män i alla åldrar.—Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglad omslag till alla, som insända namn och adress till
Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State Street., B. 14, Chicago

THE BROADVIEW SUPPLY COMPANY
DIVERSEHANDLARE
MAIN STREET, BROADVIEW, SASK.
Handlar i alla slags diverse handelsvaror etc.
Högsta priser betalas för smör och ägg.
Grädde köpes för högsta kontanta marknadspris.
HÖGSTA KVALITET TILL LÄGSTA PRISER.

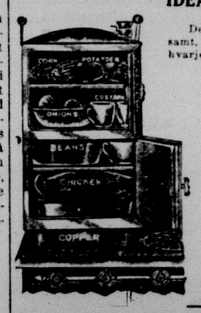

"IDEAL" kombinerade ångkokare och bakare
Kökets sparbank.
Den betalar för sig själf på en säsong i besparing af kol enamt, då man konserverar frukt och grönsaker och är något, som hvarje hem har råd att hafva och borde hafva.
Mången kvinna känner sig obehaglig till mods på grund af bekymmer öfver kokning i ett hett kök öfver en hel dag, då hon dessutom måste hafva sina reguljära sysselsättningar att utföra. Med "IDEAL" gifva bekymren vika för nöje, emedan den arbetar medan ni arbetar i huset. Låt mig omtala huru ni skall få bättre måltider, bättre kokning, bättre hälsa, bättre humör och huru ni skall inbespara tid och bränsle.
"IDEAL" ång- och eldfria kokare tillverkas af
The Toledo Cooker Co., Toledo, O.
Efterskrif katalog och upplysning om hvad Winnipegborna tänka om "IDEAL".
LOUIS McLAIN,
287 Princess St., - Winnipeg.
Klipp ut denna kupong, den är värd $1.00 i afbetalning för en Ångkokare af hvilken storlek som helst, som ett speciellt introduktionserbjudande; gäller till den 15 juli.
Agenter önskas i alla städer.

Till mäjeristen - kreatursuppfödaren - och hönsuppfödaren.
63,000 quarts mjölk var produkten af ett mäjeri under en enda månad, sålda i en progressiv stad i södern med 40,000 invånare. Denna mjölk var frisk och idealisk från mäjerisynpunkt. De många rika möjligheterna af detta slag, som äro öppna i södern, föranleda oss att fästa eder uppmärksamhet vid dem.
I ett annat progressivt samhälle i södern beräknades smörkonsumtionen af en distributör till 50,000 pund under sex dagar till ett medelpris af 25 till 30 cents per pund.
De färska äggen i ett samhälle beräknades till 50,000 dussin i veckan och priset från 30 till 40 cents per dussin vintertid och aldrig mindre än 25c. sommartid, och de bästa uppmärksamhet på dem.
Transporten har löst distributionsproblemet. Vi föra mjölk på passagerartåg till mycket moderata pris, hvarigenom den enskilde producenten blir i stånd att med fördel nå hemmarknaden.
De naturliga gräsen gör bete möjligt 9 till 12 månader. Alfalfa, Natalgräs, vicker och klöfver växa ymnigt. Kostnaden att hålla en ko är liten, och det milda vädret gör endast mycket billiga ladugårdar nödvändiga.
Södern har vaknat och insett hvad allt detta kan inbringa. De land, som stå öppna för den som söker ett hem, säljas mestadels billigt, klimat och jord äro utmärkta, marknaden hemma.
Låt oss hjälpa eder finna en mäjerifarm, kreaturs- och hönsranch.
Alabama — Virginia
J. A. PRIDE,
General Industrial Agent, ...
Seaboard Air Line Railway, Suite B-3, Norfolk, Va.